

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: M. D., zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2005, čj. OAM-170/VL-07-08-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2006, čj. 61 Az 24/2005 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2005, čj. OAM-170/VL-07-08-2005, zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 15. 6. 2006, čj. 61 Az 24/2005 - 42, zamítl. Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria

nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39¹.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se bude zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*, přičemž rozdílnost judikatury může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bude shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*, o němž se může jednat zejména tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu; b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva, přičemž je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné, nevýrazná pochybení především procesního charakteru přitom zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Zájmem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V posuzované věci stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti tvrdil zásadní pochybení krajského soudu, které má dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Krajský soud neprovedl výslech jím navržené svědkyně A. H., aniž svůj postup odůvodnil, a přestože stěžovatel žádal o ustanovení tlumočníka do jazyka ruského, krajský soud mu zasílal listiny přeložené do ukrajinského jazyka a své pochybení nezhojil ani po urgenci právního zástupce stěžovatele ze dne 20. 5. 2005.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel v řízení před krajským soudem výslech žádného svědka nenavrhoval. Pokud jde o listiny zasílané krajským soudem stěžovateli v překladu do ukrajinského jazyka, ze soudního spisu bylo zjištěno, že jedinou takovouto listinou byl přípis ze dne 2. 5. 2005, kterým

¹ <http://www.nssoud.cz>

krajský soud vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy soudu sdělil, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.); současně stěžovatele poučil o tom, že pokud nebude ve stanovené lhůtě vyjádřen nesouhlas s takovým projednáním věci, platí, že souhlas byl udělen. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 20. 5. 2005, v němž soudu sdělil, že trvá na nařízení jednání ve věci a na své účasti u tohoto jednání. Je tedy zřejmé, že stěžovatel výzvě soudu porozuměl. Ostatně i v žádosti o udělení azylu v České republice ze dne 25. 1. 2005 uvedl, že je schopen se dorozumět v jazyce ruském a ukrajinském. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na své rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, čj. 3 Azs 119/2005 - 77, publikované pod č. 686/2005 Sb. NSS, a doplňuje, že v posuzovaném případě nedošlo ani k porušení práva stěžovatele garantovaného čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ČR ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS - st. 20/05).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci neshledal v postupu krajského soudu jakékoli pochybení, tím méně zásadní právní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že všemi stěžovatelovými stížnými námitkami (včetně těch, které jsou nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.) se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ze dne 5. 5. 2004, čj. 7 Azs 39/2005 - 62², a ze dne 17. 3. 2006, čj. 8 Azs 3/2006 - 43³. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

² <http://www.nssoud.cz>

³ <http://www.nssoud.cz>

V Brně dne 19. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu